

3 - letá, Cherilyn Rose Baccaracoon, Cz. Maniská mývalí kočka, černá mramorovaná. CHS Velvet Duckie.

Mainiská mývalí

– velikán mezi kočkami

Polodlouhosrstá kočka, která svým vzhledem připomíná lva, štětičkami na konci uší rysa a mývala svým ocasem. Je to největší plemeno koček, které díky své povaze získává na oblibě. Ač maine coon působí dojem nebezpečného lva, překvapí naopak něžnou a přátelskou povahou. Než si pořídíte tu pravou mainku pro sebe, dobře vybírejte.

Historie vzniku plemene

Historek o tom, jak vzniklo toto impozantní plemeno, koluje několik. Ta první je spíš humorná, podle staré pověsti se totiž měl první maine coon narodit ze zkřížení medvěda a mývala s kočkou.

Daleko zajímavější je legenda o Marii Antoinettě, která milovala kočky. Na francouzském dvoře byly velice oblíbené především ty dlouhosrsté. Mezi nimi i peršanky či turecké angory. Marie Antoinetta údajně vlastnila také kočky velice podobné mainiským mývalím. V období Francouzské revoluce měla v úmyslu prchnout do Ameriky a předem poslala své dlouhosrsté kočky. Tak se měli dostat do Ameriky předci dnešních maincoonů, kde posléze dlouhá léta žili jako obyčejné kočky.

Do třetice poslední legenda hovoří o námořním kapitánovi Thomasi Coonovi, který nedal dopustit na své dlouhosrsté kocoury,

kteří na lodi dobře plnili úkol lovců myši. U pana Coona se na oplátku měli královsky. Cestou do Ameriky jeho loď kotvila v mnoha přístavech. Kocouři se pak během několika týdnů pobavili se zdejšími kočkami a samozřejmě to nezůstalo bez následků. V těchto přístavech pak po sobě nechávali zajímavá dlouhosrstá koťátka, která čekala ještě dlouhá cesta k jejich uznání.

Vývoj plemene a jeho cesta k uznání

Kočky s typicky chundelatým ocáskem a štětičkami na uších si od dob pana Coona, či Marie Antoinetty spokojeně žily v USA jako pravé šelmy. Jejich hlavní náplní práce bylo chytání myši a život v tvrdých podmínkách na severovýchodě Ameriky, konkrétně ve státě Maine, ležícím na východním pobřeží Severní Ameriky, na severu hraničí s Kanadou. Teploty v létě v této oblasti stoupají nad

25 °Celsia a v zimě klesají na minus 25 °Celsia. Díky drsným podmínkám se tyto kočky vyvinuly v silné a odolné plemeno. Samozřejmě tělo kočky se přizpůsobilo tamním podmínkám tak, aby mohly přežít v naprosté pohodě i tyto extrémní. Vytvořila se jim hustá teplá podsada, přes kterou kočku ještě chránila dlouhá srst chráněná tukovým filmem, který odpuzuje vodu. Mainiské mývalí mají dodnes také štětičky mezi prsty a ty sloužily jako sněžnice v zimních měsících. Srst kočky se měnila. V zimě byla hustá a opravdu připomínala lva, na jaře ji kočka odhodila a oblekla si letní kabát.

Historie chovu – z Ameriky do Česka

Jak již bylo napsáno, tato vznešená zvířata žila svůj spokojený život jako lovci v krutých podnebních podmínkách ve státě Maine na hranicích USA s Kanadou. Právě zde si lidé

všimli, jak zajímavá je tato kočka. Přísným výběrem se do prvních chovů vybírali zdraví jedinci a toto přírodní plemeno zahájilo start, který vedl k jejich postupnému rozšíření prakticky do celého světa. Nebylo to však tak rychlé, jak bychom očekávali. Americká CFA plemeno maine coon uznala sice v roce 1976, celosvětová FIFe v roce 1983.

Poprvé se Česká republika mohla setkat s maine coony na výstavě v Gottwaldově v roce 1989. Chovný pářeček dovezla paní Božena Reslová z Prahy, přímo z chovných linií paní Ingeborg Jungové, prezidentky I. IM-CCC. Oba – kočka Ascheru Cat of Zippora i kocour Henry Beau Chat of Charmingcat – na výstavě získali tituly CAC.

Vzhledem k oblíbenosti a četnosti tohoto plemene v současnosti bychom očekávali, že po výstavě v Gottwaldově si mainky získaly srdce mnoha lidí, a jejich chov začal nabírat na vzestupu. Bohužel cesta k tomuto úspěchu byla trnitá. V devadesátých letech v Česku totiž vypukl chovatelský boom perských a siamských koček, a tak si mainské mývalí kočky musely na svůj nástup počkat. Přesto se čas od času na výstavách objevovaly, a chovatelská základna se potichu rozšiřovala o kvalitní zvířata – především kočky. V seznamu krycích kocourů z roku 1993 je pouze jeden, Adam Rea Silvia (MCO n 22) Pavla Schimmerleho z Veverské Bitýšky.

Určitým impulzem pro odvážné chovatele byla Mezinárodní výstava ušlechtilých koček (MVUK) ve Vyškově v roce 1992. Velká účast zahraničních posuzovatelů přitáhla také zahraniční chovatele, kteří přijeli například z Německa, Rakouska, Švýcarska a Dánska, vystavovatelů bylo téměř třicet.

Své šance se chytili další chovatelé, kteří posunuli základnu chovných zvířat ještě o krok dále, a pak už byla hvězdná dráha těchto koček na vzestupu. První zareagoval současný posuzovatel, milovník koček Eric Reijers, Holanďan žijící v Brně. V roce 1995 dovezl stříbřitá mainská koťátka. Kočička Shanna's Isna Martin's Magic zvítězila v silné konkurenci na 6. MVUK v Liberci, posléze i na MVUK v Olomouci a získala titul nejlepšího kotěte ve věku 6 až 10 měsíců. Kocourek Shanna's Don Giovanni vyhrál ve stejném roce v Bratislavě BIS a BOB II. V roce 1996 byla importována tři zvířata, v roce 1997 dvě, mezitím první importy začaly odchovávat koťata a chovatelská základna se začala rozrůstat. V tomto období se začala rodit kvalitní, výstavně úspěšná zvířata, český chov byl založen na pečlivě vybraných zahraničních importech z celého světa.

Cesta k boomu mainských mývalích koček v Česku

Úžasná povaha snoubící se s lvím vzhledem je magnetem pro chovatele i majitele

Elias – 2 měsíční kotě z vrhu E. CHS Velvet Duckie, CZ. Barva: modrá tygrovaná.

mazlíčků a jejich expanze byla a je logická. Na mainky reagují především lidé, kteří mají rádi větší zvířata, přírodní plemena a barvy, přirozený šelmovitý a vznešený výraz.

Pro příklad: v roce 1998 Česká plemenná kniha koček vydala 18 rodokmenů, v roce 2001 89 rodokmenů, v roce 2002 180 rodokmenů, v roce 2006 748 rodokmenů, v roce 2007 847 rodokmenů, v roce 2008 961 rodokmenů, v roce 2009 1 021 rodokmenů a poslední čísla z roku 2010 vypovídají, že bylo vydáno celých 1 206 rodokmenů. Nemluvě

o koťatech, která se rodí jako bezpapírová, čemuž v tomto počtu koček nelze nijak zabránit.

Mainské mývalí kočky se tak dostávají do závěsu za, v současnosti nejpoblíbenější, britské kočky. V roce 2010 bylo britským kočkám vydáno 1 838 rodokmenů. Na pomyslnou třetí příčku oblíbenosti se dostávají ragdollové (541 rodokmenů), čtvrté by pak byly kočky perské (420 rodokmenů), dále pak ruské modré kočky (141 rodokmenů) a tak dále.

Persé Dark Canis Minor, Cz. Kočka mainské mývalí v 1 roce, černý mramorovaný.

11 měsíční kocour z vrhu E. CHS Velvet Duckie.

Nejúspěšnější chovatelskou stanicí main-ských mývalích koček, za rok 2010, se stala Beyrouth (2. z celé ČR), Axis Star (4. z ČR), Rosa Glauca (5. z ČR), Sudden Blazing (7. z ČR), Sante D'Orsy (8. z ČR), Vingilot (9. z ČR).

Povaha

Je zcela jasné, že pokud je toto plemeno tak žádané, bude zřejmě výjimečné i svou povahou. A je to opravdu tak. Mainské mývalí kočky jsou neskutečně společenské, přátelské a mazlivé. Určitým paradoxem je, že zvíře původně z tak drsných životních podmínek, navzdory své velikosti i schopnostem, je klid-

né a mírumilovné. Oproti podobným plemenům jako sibiřská kočka a norská lesní kočka je ještě daleko víc klidnější. Možná i právě proto se jim v místě jejich vzniku, Mainne, říká „něžní obři“.

V jejich povaze bychom stěží hledali agresivitu, main coon je jedno z nejkřidnějších kočičích plemen. Jsou to hravá zvířata, velmi dobře si rozumí s dětmi, jsou velice přítulné a snáší se velmi dobře také s dalšími kočkami či psy. Díky své skvělé povaze se také využívají ve felinoterapii.

Typické rysy – zajímavosti a vzhled

Zajisté vás zaujme fakt, že mainská mývalí kočka je největší kočka ze všech kočičích plemen. Od špičky nosu až k ocasu může měřit až 125 cm, samozřejmě kočky jsou vždy menší. Do plné velikosti dorůstají dlouho, až mezi třetím a čtvrtým rokem života. Váhouvé main cooni také trhají rekordy. Váha dospělého kocoura může sahát až k 10 až 12 kg. Kočky jsou pak o něco lehčí: 6 až 8 kg.

Dalším typickým rysem jsou kulaté tlapky, mezi kterými rostou chomáčky chlupů. Končetiny jsou středně dlouhé.

Zajímavá je také různá délka srsti na těle těchto koček. Celý kožich je polodlouhosrstý, hustší kolem krku, tato srst působí jako lví límec. Delší srst je pak také hlavně na ocase, nohou a břiše. Ocas je pro tyto kočky jakousi dominantou. Je stejně dlouhý jako tělo kočky. Zajímavostí je, že přestože main cooni mají srst delší, nemá sklony k plstnatění a nevyžaduje tak časté kartáčování.

Další zvláštností u těchto koček je jejich mňoukání. Přestože bychom od kočky těchto

Cecylia Arkiza. Pl. Maniská mývalí kočka, černá želvovinová tygrovaná. CHS Velvet Duckie.

rozměrů čekali spíš lví řev, připomíná svým mňoukáním spíše holoubčí vrkání.

Mainská mývalí kočka je velká a robustní, má statné a svalnaté tělo se silnou kostrou. Samozřejmě tento obr sežere daleko víc než siamka nebo britka. Minusem, stejně jako u velkých plemen psů, je, že tyto kočky žijí ze všech plemen nejkratší dobu, umírají tedy již kolem 12. roku věku. Vždy se však najdou i světlé výjimky.

(Dokončení příště.)

text: Mgr. Tereza Turoňová,
foto: Martin Šimek a archiv Jany Valtrové